

стърчаха и пищъха двомъсичните дѣтчица пронизани и носени на байонетите отъ редовната войска на генероя Шефкетъ паша! ? Тамъ виждашъ низамъ пори утробите на трудните жени и прави на късчета зачатъкъ и не пълно-развитото отроче!!! . . . Отъ това село, бѣха събрани единъ кланникъ пъленъ само съ дрѣбни глави изсипанъ предъ кѫщата на Италианското консулство въ Пловдивъ. Отмъщенията, разоренията бѣха неправедно. Мъжителствата безграница. Истязания и смърть бѣше бичъ на беззащитните. За Бога, каки драгий читателью, тия ли сѫ отоманскиятъ правления, закони и начала? Тия ли ся човѣците правдини о, Европо! . . . Смърть на комитите, викаше този Неронъ, пъленъ съ злоба и отмъщения. А кого тѣ смътряха за комита, споредъ тѣхъ „царски душманинъ“! Орача, който е въ полето, овчара който е съ стадото, косача който е на ливадите; тѣ ся на комитите. Улавяте ги всредъ нивата, всредъ ливадата и хайде на бѣсило. Той комита! . . . А такива ли ся началата на тия турски генарали? каки де! Когато въ единъ мигъ избиха по-вече отъ хиляда души, ратници, черни роби на калифа, мирни, невинни и вѣрни нему подданници! Загинаха и заспаха отъ тиранина вѣчно! . . . Гниятъ сега подъ гробната прѣсть, безъ опѣло, безъ плаче и надгробно ридание! Уви, търкаляха ся труповете на тия страдалчески мъжчици по обагарената и напоена съ човѣшка кръвъ, земя! Виновниците на подвига за правдата и свободата, вѣчно ся наказаха. Големи Египетски пирамиди и катабомби ся образуваха отъ събрали ся трупове, които испослѣ ся подпалваха отъ турцитъ, весело и надуто пушаха съ любимите си чубуци около горѣщиятъ, отъ человѣческиятъ трупове, огнь! Тѣ ся прѣмного наслаждаваха отъ тия си жестоки и свирѣпи театрални дѣянія, като и при това, казаха,